

РЕЙ БРЕДЪРИ ПЪТЕШЕСТВЕНИЧКАТА

Част 0 от „Семейство Елиът“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Татко надникна в стаята на Сеси малко преди зазоряване. Тя лежеше в леглото си. Той поклати глава неразбиращо, махна към нея и каза:

— Ако успееш да ми обясниш каква полза от лежането й, ще изям траурните ленти на махагоновия си ковчег. Спи по цяла нощ, закусва, а после цял ден не става от леглото.

— О, но тя е толкова полезна — обясни мама, докато го отвеждаше по коридора по-далеч от отпуснатата бледа фигура на Сеси. — Та тя е сред най-подвижните членове на Фамилията. С какво са подобри братята й? Повечето от тях по цял ден спят и не правят нищо. А Сеси е най-малкото *активна*.

Заслизаха надолу през миризмата на черни свещи; черните траурни ленти на парапета, останали недокоснати от Сбирката преди няколко месеца, тихо прошумоляха, когато минаха покрай тях. Татко разхлаби уморено вратовръзката си.

— Е, работим през нощта — каза той. — Виновни ли сме, че сме толкова... както се изрази... старомодни?

— Разбира се, че не. Не всеки от Фамилията може да е модерен. — Тя отвори вратата на мазето; тръгнаха в мрака ръка за ръка. Тя погледна усмихнато кръглото му бяло лице. — Страшни късметлии сме, че аз *изобщо* не спя. Помисли си само какъв брак щеше да е, ако се бе оженил за спяща през нощта! Всеки за себе си. Всеки различен. Пълна лудница. Точно такава е Фамилията. Понякога ни трябва някой като Сеси, само ум; както и такива като чичо Айнар, само криле; или пък като Тимъти, напълно обикновен, спокоен и нормален. Или като теб, спящ през деня. Или като мен, будна през целия си живот. Така че не е трудно да я разбереш. Всеки ден Сеси ми помага по безброй начини. Праща съзнанието си в овощаря, за да ми каже какво има за продан. Вселява се в касапина. Това ми спестява много път, ако са му се свършили добрите мръвки. Предупреждава ме, когато идват клюкарките, за да приказват цял следобед. И, да кажем, още шестстотин други неща...!

Спряха до един голям празен махагонов сандък. Той се настани в него, все още не напълно убеден.

— Нямаше да е зле, ако можеше да допринесе с още нещо. Боя се, че ще трябва да я помоля да си намери някаква работа.

— Преспи с тази идея — каза му тя. — Разгледай я хубаво. До залез-слънце може и да размислиш.

Тръгна да затваря капака отгоре му.

— Е, добре — замислено каза той.

Капакът хлопна.

— Леко утро, скъпи — каза тя.

— Леко утро — отвърна приглушеният му глас отвътре.

Слънцето изгря. Тя забърза нагоре да приготви закуската.

Сеси Елиът бе онази, която Пътешестваше. На вид бе обикновено осемнадесетгодишно момиче. Но пък никой от Фамилията не приличаше на онова, което наистина бе. У тях не бе останало нищо от острите зъби, противната миризма, червеите или вещиците. Живееха простичко в малки градчета и ферми по цял свят и умело приспособяваха дарбите си към изискванията и законите на променящия се свят.

Сеси Елиът се събуди. Понесе се през къщата, като си тананикаше.

— Добро утро, мамо!

Слезе до мазето да провери поред големите махагонови сандъци, да им избърше праха и да се увери, че са здраво залостени.

— Татко — каза тя, като бутна един от тях. — Братовчедката Естер — добави, докато оглеждаше друг, — дошла ни на гости. И... — потупа трети — дядо Елиът.

Отвътре се разнесе шумолене като от папирус.

— Странна мешавина е тази Фамилия — умислено отбеляза тя, докато се връщаше към кухнята. — Нощни и дневни птици, някои будни по двацет и пет от двацет и четири часа като мама, други пък като мен, спящи петдесет и девет минути от шейсетте. Различни видове сън.

Зае се със закуската си. Бе преполовила кайсиевото желе, когато усети погледа на майка си. Остави лъжицата.

— Татко ще размисли. Ще му покажа колко добре е да съм подръка. Аз съм семейната застраховка. Просто не го разбира. Изчакай.

— Била си в мен, докато съм спорила с него — каза мама.

— Да.

— Май усетих как надничаш през очите ми — каза мама.

Сеси приключи закуската и се качи в стаята си. Оправи одеялата и чистите прохладни чаршафи, после легна, затвори очи, отпусна тънките си бели пръсти върху малките си гърди и положи крехката си, изящна като скулптирана главица върху буйната си гъста кестенява коса.

Започна да Пътешества.

Съзнанието ѝ се плъзна от стаята, понесе се над покрития с цветя двор, през полята, зелените хълмове, старите сънливи улички на Мелин Таун, във вятъра и покрай влажната вдлъбнатина на дерето. През целия ден щеше да лети и да се вие насам-натам. Съзнанието ѝ щеше да се вселява в кучета, да остава там, и тя щеше да изпита готовите да се наежат чувства на кучетата, да опита сочен кокал, да души опикани дървета. Щеше да чува така, както чува кучето. Щеше напълно да забрави всичко човешко. Щеше да се въплъти в кучето. Това бе повече от телепатия, с нещо по-добро и с нещо по-лошо. Това бе пълно отделяне от едно тяло и вселяване в друго. Това бе влизане в душещи дърветата кучета, в мъже, в стари моми, в птици, в играещи на дама деца, в любовници в леглото сутрин, в потящи се с лопатите работници, в розовите, мънички като сънища мозъци на неродени бебета.

Какво да бъде днес? Взе решение и пое!

Когато малко по-късно влезе на пръсти в стаята, мама видя тялото на Сеси на леглото. Гърдите ѝ не се движеха, лицето ѝ бе напълно отпуснато. Вече я нямаше. Мама кимна и се усмихна.

Утрото мина. Леонард, Байън и Сам отидоха на работа, както направиха и Лора и нейната сестра маникюристка; Тимъти замина на училище. Къщата утихна. По обед единственият звук се издаваше от трите малки братовчедки на Сеси Елиът, които си играеха на хлоп-хлоп, ковчеже в задния двор. Наоколо винаги можеха да се срещнат братовчеди, чичовци, правнуци или нощни племенници; непрекъснато идваха и си отиваха, като изтичаща от крана и изчезваща в канала вода.

Братовчедките прекъснаха играта, когато високият мъж почука силно на входната врата и закрачи право напред, след като мама му отвори.

— Чичо Джон! — задъхано каза най-малката.

— Онзи, дето го мразим ли? — попита втората.

— Какво иска? — извика третата. — Изглежда бесен!

— *Ние* сме му бесни, затова — обясни гордо втората. — Заради онова, което направи на Фамилията преди шейсет години, както и преди седемдесет години и преди двадесет години.

— Чуйте! — Заслушаха се. — Изтича горе!

— Като че ли плаче.

— Нима порасналите плачат?

— Разбира се, глупачке!

— В стаята на Сеси е! Крещи. Смее се. Моли се. Вика. Гневен, побъркан и от мъка спукан!

Най-малката също пусна сълзи. Изтича към вратата на мазето.

— Събудете се! Вие долу, събудете се! Хей, вие в сандъците! Чичо Джон е тук и сигурно носи кедрови колове! Не искам кедров кол в гърдите си! Събудете се!

— Шшт — изсъска най-голямата. — Няма колове! Пък и без това не можеш да събудиш Ковчежните хора. Чуйте!

Наклониха глави и очите им блеснаха нагоре в очакване.

— Махай се от леглото! — заповяда мама от прага.

Чичо Джон се бе навел над безжизненото тяло на Сеси. Устните му бяха изкривени. Зелените му очи гледаха диво и налудничаво.

— Закъснях ли? — настоятелно попита той с дрезгав глас, хълцаше. — Отишла ли си е?

— Преди часове! — озъби се мама. — Да не си сляп? Може да не се върне с дни. Понякога остава да лежи по цяла седмица. Не се налага да храня тялото, тя си намира прехрана от онова или онзи, в когото се намира. Махай се от нея!

Чичо Джон се стегна, притиснал едното си коляно в пружината.

— Не можеше ли да почака? — попита той. Трескавите му пръсти отново и отново се мъчеха да доловят и най-слаб признак на пулс.

— Чу ме! — Мама решително тръгна напред. — Не бива да се докосва. Трябва да се остави, както си е. За да може, когато се върне, да се намести точно в тялото си.

Чичо Джон обърна глава. Издълженото му червено лице бе покрито с белези и безчувствено, а около уморените му очи имаше

дълбоки черни кръгове.

— Къде е отишла? *Трябва* да я намеря.

Гласът на мама прозвуча като плесница.

— Не знам. Има си любими места. Може да я намериш като дете, тичащо по пътека в дерето. Или люлеещо се на някоя лоза. Или пък в рачето под камъка в потока, което те гледа. Може пък да играе шах чрез някой старец в парка. Много добре знаеш, че може да е къде ли не. — Устата ѝ се изкриви насмешливо. — Може пък точно сега да е вътре в мен, да те гледа, да ти се смее и да ти говори. Подхожда на нейния начин на приказване и забавление. И ти не би го разбрал.

— Защо... — Той тежко се завъртя, подобно на огромна преобърната канара. Големите му ръце се вдигнаха, мъчеха се сякаш да сграбчат нещо. — Ако си помисля...

Мама продължи да говори с небрежно спокойствие:

— Естествено, че *не е* в мен. А и да беше, нямаше начин да се разбере. — Очите ѝ проблеснаха с изтънчена злост. Стоеше висока и изящна, гледаше го без капка страх. — А сега би ли ми обяснил какво искаш от нея?

Той като че ли чу някаква далечна камбана. Тръсна ядосано глава, за да я проясни. После изръмжа:

— Нещо... вътре в мен... — Гласът му заглъхна. Отново се наведе над студеното безжизнено тяло. — Сеси! Върни се, чуваш ли ме? Можеш да се върнеш, ако поискаш!

Вятърът прошумоля тихо през високите върби оттатък облените в слънце прозорци. Леглото изскърца от раздвижването му. Далечната камбана се обади отново и той я заслуша, но мама не можеше да я чуе. Единствено той долавяше сънливите ѝ летни звуци, долитащи някъде много, много отдалеч. Той се навъси и отвори уста.

— Искам да направя едно нещо за мен. През последния месец сякаш започвам... да полудявам. Хрумват ми шантави мисли. Мислех да взема влака до големия град и да говоря с психиатър, но това няма да помогне. Зная, че Сеси може да влезе в главата ми и да прогони страховете в нея. Да ги изсмуче като прахосмукачка, стига да поиска да ми помогне. Тя е единствената, способна да остърже тинята и паяжините и да ме направи нов човек. Затова ми трябва, разбираш ли? — каза с напрегнат, изпълнен с очакване глас. Облиза устни. — Тя *трябва* да ми помогне!

— След всичко, което стори на Фамилията? — каза мама.

— Не съм сторил нищо на Фамилията!

— Казват, че в тежки времена, когато са ти трябвали пари, си получавал по сто долара за всеки член на Фамилията, когото си посочвал за забиване на кол в гърдите.

— Не е честно! — изпъшка той, сякаш го бяха изритали в корема; разтрепери се. — Не можеш да го докажеш. Лъжеш!

— Въпреки това не смятам, че Сеси ще поиска да ти помогне. Фамилията не би го поискала.

— Фамилията! Фамилията! — Той затропа с крака като някакво огромно освирепяло дете. — Проклетата да е Фамилията! Няма да полудявам за тяхна сметка! Трябва ми помощ, дявол да го вземе, и ще си я получа!

Мама го погледна в очите с резервирана физиономия, скръстила ръце на гърдите си.

Той сниши глас и я погледна с нещо като злобна срамежливост, после отклони поглед.

— Изслушай ме, госпожо Елиът. И ти, Сеси — обърна се той към спящата. — Ако си тук, разбира се. Чуйте това.

Погледна стенния часовник, тиктакащ на обляната от слънчеви лъчи отсрещна стена.

— Ако Сеси не се върне до шест вечерта и не се съгласи да изчисти ума ми и да върне разсъдъка ми, ще... ще ида в полицията. — Той явно се окопити. — Имам списък на членове на Фамилията, живеещи във фермите около Мелин Таун и в самия град. За един час полицаите могат да отсекаат кедрови колове, достатъчни за цяла дузина Елиът.

Спря и избърса потта от лицето си. Заслуша се.

Далечната камбана отново зазвъня.

Чуваше я от седмици. Нямаше никаква камбана, но въпреки това я чуваше. Звънеше и сега — ту тук, ту там, ту наблизо, ту далеч. Всички други оставаха глухи за нея.

Тръсна глава. Извика на госпожа Елиът, за да спре камбаните.

— Чу ли ме?

Подръпна нагоре панталоните си, стегна с рязко движение колана си и тръгна покрай нея навън.

— Да — каза тя. — Чух. Но дори аз не мога да извикам Сеси, ако тя сама не пожелае да се върне. Рано или късно ще си дойде. Бъди търпелив. Недей да тичаш в полицията...

Той я прекъсна.

— Не мога да чакам. Това нещо, този шум в главата ми продължава вече два месеца! Не издържам повече! — Намръщи се към часовника. — Тръгвам. Ще се опитам да я намеря в града. Ако не я открия до шест... е, знаете какво означава кедров кол в гърдите...

Тежките му стъпки се отдалечиха по коридора, отслабнаха по стълбите и заглъхнаха навън. Когато всичко утихна, майката се обърна и погледна загрижено спящото си дете.

— Сеси — повика тихо и настоятелно. — Сеси, върни се!

Тялото не реагира. Сеси продължаваше да лежи неподвижно, колкото и да чакаше майка ѝ.

Чичо Джон мина през полетата и хълмовете и се озова в Мелин Таун, търсеше Сеси във всяко ближещо захарно петле дете и във всяко малко бяло кученце, впуснало се в тръс към неизвестно каква жадувана цел.

Градчето се простираше пред него като пъстро гробище. Всъщност паметниците бяха само няколко — представители на изгубени умения и отминали времена. Имаше голяма поляна с брястове, хималайски кедри и тополи, покрай които имаше дървени пътеки, които можеш да откънеш в бараката си през нощта, ако глухият звук на вървящите по тях хора те вбесява. Имаше високи стари девически къщи, стройни, тесни и натъжени от мъдрост, с очила с цветни стъкла, върху чиито изтъняващи златни коси се бяха настанили вековни птичи гнезда. Имаше аптека със стари телени табуретки и тръстикови седалки, изпълнени с онази незабравима остра миризма, която изпълваше навремето аптеките, но вече не може да се срещне никъде. Имаше и бръснарница с увит в червена лента стълб пред нея, увит във вътрешността на стъклен пашкул. Имаше и бакалия, цялата в стари сенки, прашни кутии и миризмата на стари американки — или на почерняло пени. Градчето лежеше под хималайските кедри и тополите, не бързаше за никъде, а някъде в него бе Сеси — онази, която Пътешестваше.

Чичо Джон спря, купи си бутилка оранжада, изпи я и избърса уста с кърпичката си, очите му скачаха нагоре-надолу като играещи на

въже деца. Страх ме е, помисли си той. Страх ме е.

Видя код от птици, наредени на точки и тирета по телефонната линия. Може би Сеси бе там горе и му се смееше през острите птичи очи, ровеше в перушината си и чуруликаше? Изгледа подозрително индианеца от магазина за пури, но в студеното издялано и кафяво като тютюн изображение не се долавяше никакъв признак на живот.

Далеч, сякаш в сънлива неделна сутрин, чу камбаните да звънят в долината на главата му. Бе абсолютно сляп. Стоеше в пълна тъмнина. Бели измъчени лица се зареяха пред обърнатото му навътре зрение.

— Сеси! — изкрещя той към всичко, навсякъде. — Зная, че можеш да ми помогнеш! Разтърси ме като дърво! Сеси!

Слепотата отмина. Бе плувнал в студена пот, която не спираше и се лееше, гъста и лепкава като сироп.

— Зная, че можеш да ми помогнеш — каза той. — Видях как помогна навремето на братовчедката Мариана. Преди десет години, нали?

Помъчи се да се съсредоточи.

Мариана бе срамежливо като къртица момиче, с виещи се като корени коси около кръглата топка на главата ѝ. Приличаше на език на камбана в полата си, език, който никога не издаваше звън при ходене, а просто се люлееше от една пета на друга. Зяпаше бурените и тротоара под краката си, после поглеждаше към брадичката ти, сякаш те виждаше целия — и никога не посмиваше да те погледне в очите. Майка ѝ се бе отчаяла, че Мариана никога няма да успее да се омъжи.

Затова се обърнаха към Сеси. И тя влезе в нея като ръка в ръкавица.

Мариана скачаше, тичаше, викаше, жълтите ѝ очи блестяха. Полите ѝ запърхаха, разпусна косата си и я остави да пада в блестящ воал на полуголите ѝ рамене. Хихикаше; смехът ѝ ехтеше като празнична камбана. На лицето ѝ се изписваше престорена свенливост, веселие, интелигентност, майчинско блаженство и любов.

Момчетата тичаха след Мариана. И тя се омъжи.

Сеси се оттегли.

Мариана изпадна в истерия — *гръбнакът* ѝ бе изчезнал!

Цял един ден лежа като захвърлен корсет. Но вече си бе изградила навика. Някаква част от Сеси бе останала в нея като отпечатък на вкаменелост в мека скала; и Мариана започна да

разглежда навичките, да ги премисля и да си спомня какво беше, когато Сеси бе в нея, и не след дълго отново тичаше, викаше и се смееше, този път съвсем самичка; тъй да се каже, като корсет, съживен от спомена!

Оттогава бе продължила да живее в радост.

Чичо Джон спря да поговори с индианеца от магазина за пури и тръсна силно глава. Десетки ярки мехурчета се носеха под клепачите му и във всяко имаше едно микроскопично око, взиращо се направо в мозъка му.

Ами ако никога не открие Сеси? Ами ако ветровете на равнината са я отвели чак до Елджин? Дали не обичаше да прекарва времето си там, в клиниката за луди, да докосва умовете им, да улавя и преобръща разпилените им мисли?

В следобедната далечина се разнасяше и отекваше пронизителна метална свирка и се вдигаше пушек и пара — влакът профучаваше по мостовете на долината над прохладните реки и през поля с узряла царевица, влизаше в тунели като пръст в напръстник, минаваше под арките на шумолящи орехи. Джон стоеше уплашен. Ами ако Сеси в момента се намираще в главата на машиниста? Обичаше да се вози в чудовищните локомотиви из страната, чак докъдето можеше да поддържа контакта. Да дърпа въжето на свирката и да се наслаждава на писъка, разкъсващ нощта или съннения ден.

Тръгна по една сенчеста улица. Стори му се, че с периферното си зрение вижда някаква старица, сбръчкана като сушена фурма, гола като семе на магарешки бодил, рееща се сред клоните на един глог. От гърдите ѝ стърчеше кедров кол.

Някой изкрещя!

Нещо тупна на главата му. Един кос се понесе към небето, стиснал в нокти кичур от косата му!

Той размаха юмрук към птицата и вдигна един камък.

— Да ме плашиш ли искаш? — викна. Задъхан, видя как птицата заобикаля зад него и каца на един клон в очакване на втора възможност да се нахвърли за още коса.

Обърна се крадешком към нея.

Чу цвърчене.

Скочи и ръката му се стрелна нагоре.

— Сеси!

Беше я хванал! Тя пляскаше с криле и се мъчеше да се освободи.
— Сеси! — викна той, вгледан в сключените около черното създание пръсти.

Птицата го разкървави с човката си.

— Сеси, ще те смажа, ако не ми помогнеш!

Птицата изпищя и го клъвна пак.

Той стисна пръсти. Силно, още по-силно, и още по-силно. Отдалечи се от мястото, където бе захвърлил мъртвата птица, без да се обърне нито веднъж.

Слезе в дерето, което минаваше през самия център на Мелин Таун. Какво ли се случваше сега? Дали майката на Сеси не звънеше на останалите? Дали Елиът са уплашени? Олюляваше се като пиян, огромни петна пот избиваха под мишниците му. Е, нека сега *те* да се пострахуват. Той вече се бе уморил. Щеше да потърси Сеси още малко, а после щеше да иде в полицията!

Застана на брега на потока и се разсмя при мисълта как Елиът се суетят лудешки и се мъчат да се измъкнат по някакъв начин. Нямаше начин. Просто трябваше да накарат Сеси да му помогне. Не можеха да си позволят добрият стар чичо Джон да умре обезумял. Не, в никакъв случай.

Кръгли мастиленочерни очи се взираха право в него от водата.

През знойните летни обеда Сеси често влизаше в меката сива черупка на някой речен рак. Обичаше да наднича от черните кръгли очи на чувствителните им пипалца и да усеща как потокът се носи около нея, как я обгръща с прохладния си воал и пречупва светлината. Да вдишва и издишва разтворените във водата частици и да държи острите си, покрити с лишеи щипци пред себе си, подобно на някакви елегантни прибори за салата, раздути и остри като ножици. Гледаше как огромните стъпки на момчешки крака приближават към нея по дъното на потока, чуваше слабите, уплътнени от водата викове на излезлите на лов за раци деца — те забиваха бледите си пръсти надолу, преобръщаха камъни, хващаха и мяха мяхащите се създания в отворени тенекиени съдове, в които десетки други раци вече пъплеха като оживели кошчета за хартия.

Наблюдаваше как бледите стълбове на краката се изправят над камъка ѝ, видя голата сянка да пада върху песъчливата тиня на дъното

и протегнатата дебнеща ръка, чу шепота на момчето, зърнало плячката си под камъка. После, докато ръката се стрелваше надолу и камъкът се претъркулваше настрани, Сеси плесна с опашката на взетото под наем тяло, направи мъничка пясъчна експлозия и изчезна надолу по течението.

Настани се под друг камък и се зарови в пясъка, държеше гордо щипците пред себе си; мъничките ѝ очи блестяха като стъклени крушки в черно, а водата на потока бълбукаше в устата ѝ — прохладна, свежа...

Осъзнаването, че Сеси може да е толкова близо, буквално във всяко живо същество, изпълни чичо Джон с безумна ярост. Можеше да е във всяка катеричка или полска мишка, дори във всеки бацил в собственото му болно тяло. Можеше да се всели дори в амеби...

В някои знойни летни следобеди Сеси можеше да се пресели в амeba и да се носи дълбоко в старите уморени тъмни философски води на кладенеца. В дни, когато светът високо горе над неподвижната вода бе същински кошмар от жегата, отпечатан върху цялата суша, тя лежеше и потрепваше сънено, свежа и далечна, настанена удобно на дъното. Високо горе дърветата бяха като горящи в зелен огън образи. Птиците приличаха на бронзови щампи, потопени в мастило и отпечатани в мозъка ти. Къщите изпускаха пара като торища. Затръшването на вратата наподобяваше пушечен изстрел. Единственият приятен звук през палеция ден бе астматичното хъркане на водата в порцелановата чаша, всмуквана между порцелановите зъби на някоя кльоцава като скелет старица. Високо горе Сеси чуваше остро тракане на обувките ѝ и стенещия глас на жената, сваряваща се под августовското слънце. И докато лежеше ниско в прохладните дълбини и надничаше нагоре през смътния отекващ тунел на кладенеца, Сеси чуваше желязното всмукване на дръжката на помпата, натискана енергично от потящата се възрастна дама; и водата, амeбите, Сеси и всичко останало се надигаше нагоре към гърлото на кладенеца във внезапен прохладен изблик в чашата, над която чакаха напуканите от слънцето устни. Оттегляше се едва тогава, точно когато устните се доближаваха да отпият, чашата се накланяше и порцеланът срещаше порцелан...

Джон се препъна и цопна право в потока!

Не се изправи, а остана да седи глупаво, от него се стичаха струйки вода.

Заблъска камъните, крещеше, ругаеше и се мъчеше да размаже раците. Камбаните в ушите му зазвъняха по-силно. После едно по едно във водата премина процесия от тела, които не можеха да съществуват, но изглеждаха като истински. Бели като червеи тела, обърнати по гръб, носеха се като някакви захвърлени марионетки. Вълничките поклащаха главите им и те се преобръщаха, и се виждаха лицата на типични представители на фамилията Елиът.

Заплака, както седеше във водата. Бе искал помощта на Сеси, но как би могъл да я заслужи, като се държеше като идиот, ругаеше я, мразеше я, заплашваше нея и Фамилията?

Стана и се отърси. Излезе от потока и се изкачи по склона. Оставаше му само едно. Да се обърне към отделните членове на Фамилията. Да ги помоли да се застъпят за него. Да върнат Сеси у дома, колкото се може по-бързо.

Вратата на залата на погребалното бюро на Кърт Стрийт се отвори. Агентът — дребен, добре подстриган мъж с мустаци и деликатни тънки ръце — вдигна глава. Лицето му посърна.

— О, *ти* ли си, чичо Джон — каза той.

— Племеннико Байън — каза все още мокрият от потока Джон. — Трябва ми помощта ти. Виждал ли си Сеси?

— Да съм я виждал ли? — каза Байън Елиът и опря ръце на мраморната маса с тялото, върху което работеше. Изсмя се. — Господи, *това* ли намери да ме питаш! Погледни ме по-внимателно. Познаваш ли ме?

Джон се наежи.

— Разбира се! Ти си Байън Елиът, братът на Сеси!

— Грешка. — Погребалният агент поклати глава. — Аз съм братовчедът Ралф, касапинът! Да, *касапинът*. — Той се почука по главата. — Тук, вътре, където има значение, аз съм Ралф. Преди малко работех в хладилника в касапницата и Сеси внезапно се озова в мен. Взе съзнанието ми като чаша захар, домъкна ме тук и ме напъха в тялото на Байън. Горкият Байън! Ама че шега!

— Значи... значи *не си* Байън!

— Не, не съм, *във*... скъпи чичо Джон. Сеси сигурно е напъхала Байън в *мое* тяло! Схващаш ли шегата? Касапин е сменен с касапин! Продавач на мъртво месо се подменя с друг! Ах тази Сеси,

ама че дете! — Смехът му отекна в помещението. Той избърса сълзите от очите си. — От пет минути стоя тук и се чудя какво да правя. Знаеш ли какво? Не е трудно да си погребален агент. Не повече от това да режеш мръвки за задушено. О, Байън ще е бесен. Професионалната му чест. Сигурно после Сеси ще ни размени отново. Байън никога не би приел подобна шега!

Джон изглеждаше объркан.

— Значи дори *ти* не можеш да я контролираш?

— Господи, не. Тя прави каквото си иска. Ние сме абсолютно безпомощни.

Джон се помъкна към вратата.

— Трябва да я намеря някак — промърмори. — Щом е в състояние да ви направи това, сигурно ще може да помогне и на мен, ако иска...

Камбаните зазвъняха още по-силно. С периферното си зрение забеляза някакво движение. Рязко се извъртя и ахна.

От тялото на масата стърчеше кедров кол.

— Сбогом — каза погребалният агент на затръшнатата врата и се заслуша в заглъхващите бягащи стъпки.

Мъжът, който влетя в полицейското управление в пет следобед, едва се държеше на крака. Хриптеше и се давеше, сякаш бе поел отрова. Вече не приличаше на чичо Джон. Камбаните звъняха, без да спират, а зад него вървяха хора със забити в гърдите колове — и изчезваха всеки път, когато се обърнеше да ги погледне.

Шерифът вдигна очи от списанието, избърса кафявите си мустаци с опакото на подобната на хищна лапа длан, свали крака от очуканото бюро и зачака чичо Джон да заговори.

— Искам да съобщя за едно тукашно семейство — прошепна чичо Джон с полузатворени очи. — Противни хора, които живеят под фалшиви самоличности.

Шерифът прочисти гърлото си.

— Кое е семейството?

Чичо Джон спря.

— Какво?

— Кое е семейството? — повтори шерифът.

— Гласът ви — каза Джон.

— Какво ми е на гласа? — попита шерифът.
— Звучи ми познато — каза Джон. — Като на...
— На кого? — попита шерифът.
— Като на майката на Сеси! Точно като нейния!
— Нима? — попита шерифът.
— Ето кой сте отвътре! Сеси е подменила и вас, също като Ралф и Байън! Значи не мога да съобщя за Фамилията на вас! Безполезно е!
— Сигурно — неумолимо рече шерифът.
— Наобиколили са ме! — изплака чичо Джон.
— Така изглежда — каза шерифът, наплюнчи един молив и се зае с кръстословицата. — Е, приятен ден, Джон Елиът.
— Ъ?
— Казах „приятен ден“.
— Приятен ден. — Джон остана до бюрото, послушваше се. —
Вие... чувате ли нещо?
Шерифът се заслуша.
— Щурците?
— Не.
— Жабите?
— Не — каза чичо Джон. — Камбани. Просто камбани. Църковни камбани. От ония, които хора като мен не могат да издържат. Църковни камбани.
Шерифът се заслуша.
— Не. Не ги чувам. И внимавайте с вратата — тряска се силно.

Вратата на стаята на Сеси се отвори с трясък. Миг по-късно се появи чичо Джон. Безмълвното тяло на Сеси лежеше на леглото, без да помръдне. Джон сграбчи главата ѝ. Зад него се появи майката на момичето.

Изтича до него и го заудря по главата и раменете, докато не го накара да отстъпи. Светът бе изпълнен с камбанен звън. Причерняваше му. Затърси шепнешком майката, хапеше устни и стенеше. От очите му се лееха сълзи.

— Моля те, моля те, кажи ѝ да се върне. Съжалявам. Не искам да наранявам никого повече.

— Слез долу и я изчакай там! — изкрещя майката през камбанения звън.

— Не те чувам — извика той още по-силно. — Главата ми.
Затисна уши с ръце.

— Толкова са силни. Не издържам вече. — Рухна на колене. —
Само да знаех къде е Сеси...

С най-обикновено движение извади джобно ножче и го отвори.

— Не мога повече... — И преди майката да успее да направи и една крачка, падна на пода със забито в сърцето острие и бликаща от устата кръв, с безжизнено отпуснати крака; едното му око бе затворено, другото — широко отворено и побеляло.

Майката се наведе над него.

— Мъртъв — прошепна невярващо накрая, изправи се и отстъпи от локвата кръв. — Е, значи най-сетне е мъртъв.

Огледа се уплашено и извика:

— Сеси, Сеси, върни се, дете. Трябваш ми!

Тишина. Слънчевата светлина постепенно отстъпваше от стаята.

— Сеси, върни се у дома, дете!

Устните на мъртвия се размърдаха. От тях се изтръгна висок ясен глас.

— Ето ме! От дни съм тук! Аз съм страхът, който го измъчваше; а той така и не се сети. Кажи на татко какво направих. Може би вече няма да ме смята за безполезна...

Устните отново замръзнаха. Миг по-късно тялото на Сеси на леглото се вцепени като чорап, в който внезапно е напъхан крак, и отново пое дъх.

— Време е за вечеря, мамо — каза Сеси и се надигна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.